

Na początku

Prorocy Starego Testamentu

Większość z proroków Starego Testamentu nie zostawiła po sobie nauczania w formie pisemnej, która by dotrwała do naszych czasów. Tylko nielicznych znamy z imienia. W czasach Eliasza, „gdy bowiem Izebel kazała tępić proroków Pana, Obadiasz zgromadził stu proroków, ukrył ich po pięćdziesięciu w pieczarach i żywił ich chlebem i wodą” (1 Król. 18:4).

Stary Testament obejmuje szereg ksiąg, nazwanych imionami 16 proroków. Zbiór ten powszechnie dzieli się na czterech „większych proroków”, oraz 12 „proroków mniejszych”. Niniejsze wydanie naszego czasopisma poświęcone jest pismom tych proroków. Nasz pierwszy artykuł, „Prorocy”, to przegląd 16 ksiąg prorockich. Omawia on również umiejscowienie tych ksiąg prorockich w Starym Testamencie jako całości. Znajdziemy w nim przypomnienie, że Stary Testament dzielił się pierwotnie na trzy główne części, na które składało się 22 święte księgi hebrajskie.

Drugi artykuł, „Izajasz, Jeremiasz i Daniel”, a także następujący po nim „Ezechiel i lekcja historii” omawiają życie czterech „wielkich proroków”, ich czasy, okoliczności w których powstały księgi nazwane ich imionami oraz niektóre z lekcji w nich zawartych, a które tworzą oś świadectwa prorockiego, jakie przetrwało dla nas aż do dzisiejszych czasów.

Kolejne trzy artykuły obejmują rozważania nad trzema z 12 tzw. „proroków mniejszych”. Spośród tych 12 ksiąg, pierwszych sześć odnosi się do czasów imperium asyryjskiego. Sąd nad tym imperium oraz jego upadek opisany został w kolejnych trzech księgach, a mianowicie w prorocत्वach Nahuma, Habakuka i Sofoniasza.

Księga Nahuma otwiera opis „ciężaru Niniwy”, stolicy Asyrii. Niniwa była tym miastem, które wcześniej odwiedził prorok Jonasz, którego posłannictwo doprowadziło do ocalenia miasta liczącego ponad 120.000 ludzi (Jon. 4:11). Artykuł „Nahum” szczegółowo opisuje księgę tego proroka oraz wskazuje, w jaki sposób jej zapisy mogą mieć zastosowanie również w dzisiejszych czasach.

Ostatnimi księgami Starego Testamentu są prorocтва Aggeusza, Zachariasza i Malachiasza. Pierwsi dwaj byli sobie współcześni, a ich misją było zachęcanie Izraela do odbudowy stolicy po powrocie z Babilonu. Malachiasz żył później i wskazywał na przyjście Chrystusa, tak pierwsze jak i drugie.

Prorocтво Aggeusza zostało opisane w artykule o tej samej nazwie, „Aggeusz”. Prorocтво Malachiasza zostało opisane w artykule „Pięte przykazanie”, ze wskazaniem, że Malachiasz wzywał Izrael do prawidłowego oddawania czci Ojcu Niebieskiemu.

Mamy nadzieję, że niniejsze wydanie może pomóc czytelnikowi na trzy sposoby. Po pierwsze, pomoże umieścić prorockie pisma w ich kontekście, zarówno w ramach wzajemnych relacji między nimi, jak i w stosunku do całego Starego Testamentu. Po drugie, wskaże specyficzne lekcje i nauki związane z tymi prorokami, jakie zostały wyjaśnione w różnych artykułach. Po trzecie, pogłębi nasze zrozumienie i uznanie dla tych ludzi wiary, działających pod wpływem Ducha Bożego, mówiących i piszących pod jego kierownictwem o rzeczach, jakie są przydatne dla nas wiele wieków później.

Redakcja